

Mórotz Krisztina

Hét perc fény

Folyóparton ülök az Epte kanyarulatában, és festem a vizet meg azt a négy fát, akár Monet. Mellettem egy fénykép. Nagyanyámat ábrázolja a szép ruhában a cseresznyefán. Amin kis pöttyök vannak.

A haja sem kócos, nem fújja a szél.

Itt is rám hasonlít. Vajon azokat a fákat festem-e

mint Claude? Nem tudom. Jegyenyárom. Belefestem a szelet, ha hajlik is a törzse. Egyenesen áll. Ki kellett jönnöm ide, mert valaki jegyenyárnak hív.

Meg kellett tudnom milyen a kérge. Pihafa. Mosolygok. Puhafa. Erős ez a törzs.

Már értem. A férfi leül a Rába-hoz, kinyitja a horgászbót, a kicsi széket, és átváltozik költőből horgásszá. Sosem jegyzetel, de mindig mosolyog. Nézem a Rába partját, mert nem kell Epte, nem kell Franciaország, sem Monet. Csak a fű a nevetés. Pár szó. A szél borzolta folyó. A férfi. Beleharap a körtébe. Mézízű. Szeretem a vadkörte illatát.

Jegyenyár.

Mezítláb

Körtefa levele tenyereken morzsolom.

Óvom a kis fészket. Nevettél miatta, látod a rozsdafarkú felriadt. Kótyagos, ahogy rázza tollait a szép madár.

A fákon mézgát sír minden kéreg.

Kérdezz meg, miért szomorú a szemem? Alatta holdsarló árnyéka, éjdió koppan. Olyan a földön, akár alvó nő, ki pogány daccal kitarja magát.

Madarak. Madarak voltunk lelkeim.

Kemény dühös arccal néztél,

és itt hagytál a hajnalokon.

Vadkörtefák a régi asztal mellett.

Morzsákkal tele lyukas zsebem.

Mezítláb a hosszú fűben mászkálok

Jegyenyár.

Öböl

csak a kezemben kellett volna bíznod
de gúnyoltál vékony hangon: tengerpart? akvarell? öböl?
abból a porba fúlt nevesincs faluból?
ahol az ökörvérszagú fahíd korhadt deszkái alatt
kővér unkák kuruttyolják a poézist és esténként
a nap is csak úgy ereszkedik a vízbe
mintha hájas szakácsnő fürdene műszak után a főzőüstben

nyugodt maradtam az én tavaszom ez
nagy fehér ruhák lepedők abroszok száradtak a kertben
ott állok mögöttük összecukott festőállványommal
és már látom a napsugarak egyre élénkebb villódzásaiból összefércelt fürdőlepedőt
amit feminin ívű öblei elé kap
szemérmesen a halhatatlan tenger
nehogy meglásd: nélküled játszottam

citromsárgába váltott aztán hirtelen lilába a víz
és a partot tarka anemonák hada csillagozta össze
nem tudhattál róla hogy mégis neked szánom e tűnő pillanatot

bronzhajamba temette magát a nap
padok támlájára különös karcokat
neved betűit véstem (nem csillagot)
másnap hajnalban is ott álltam mezítláb
szám szélén fűszál kezemben paletta ecset

minden titkom megtudtad
de már ezt is hiába hiszed